

LEGG RYGGEN TIL.
LØFT I FLOKK.

Fridtjof Nansen (1925)

Nr. 4 - 1984 - 33. årgang
Løssalg kr. 5,-

SOSIALISME eller SOLIDARISME

Herr redaktør!

Det later til at min anmeldelse av boken «Fra Marx til Quisling» har irritert noen mennesker.

Jeg kan ikke begripe at det er så mye å gjøre å stemple NS som sosialistisk, et ord som alt for lett kan misforstås. Nasjonal Samling's program begynner med følgende ord: «Nasjonal Samling's mål er: Nasjonal enhet uten klassesetninger og partier, et solidarisk (uthevelse av meg) folkesamfunn bygget opp på yrkeslivets grund...» Derfor min påstand om at solidarisme er en passende betegnelse på vårt livssyn.

At Quisling ikke var sosialist i noen rimelig mening av ordet, kommer helt klart frem bl.a. i «Russland og Vi». Her skriver han (s. 129 i utgaven av 1941):

«Når alt kommer til alt, står derfor striden ikke om kapitalisme eller kommunisme, for begge er kapitalisme, og det siste system er mer ubarmhjertig og mindre sosialt enn det første. Men spørsmålet er: Social-individualisme eller kommunistisk slavestat. Om det økonomiske system skal være basert på individenes frie produktive virksom-

het i kappestrid og samarbeid (uthevet av meg) eller utelukkende på kollektiv virksomhet med individene som intetsigende deler i et statsmaskineri. Dette sise system overser den grunn-sannhet i tilværelsen at visstnok er den menneskelige utvikling bundet til samfundene, men at den skjer gjennom individene og når sitt mål i disse (uthevet av meg).»

Dette burde gjøre det klart at Quisling var imot den monopol-kapitalisme som hindrer den frie, produktive kappestrid, men det er like klart at han står langt nærmere Adam Smith enn Karl Marx. Quisling's ideal var åpenbart et fritt, liberalt samfunn med sosial, solidarisk profil (social-individualisme). Hvorfor man på død og liv skal forsøke å kalle dette sosialisme, skjønner jeg overhodet ikke.

Marna Pedersen spør hvem som har hevdet at NS' sosialisme hadde noe med marxisme å gjøre. Jo, det hevder dagens høyreside, f.eks. «Morgenbladet» og «Farmand». Ønsker hun at denne påstand skal bli stående?

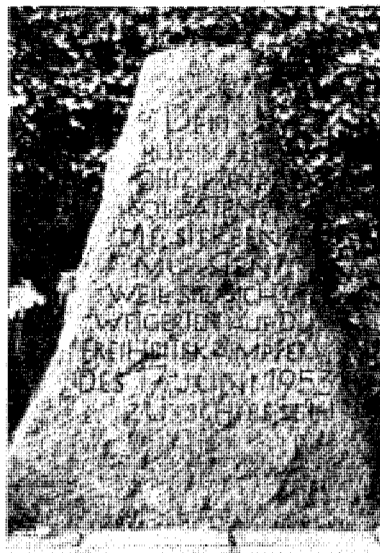
Ellers later det til at hun irriterer seg over at jeg brukte ordet

rabulistisk om Hedmark Fylkesavis/Frihetskampen. Det er ingen meningsytring fra min side, bare en fastslåing av et historisk faktum. Jeg husker godt hvordan flertallet av NS-folk reagerte. Avisens lokale hovedmotstander, fylkesfører W. F. K. Christie var ingen ensom ulv når han skrev: «Den politikk NS går ind for er i mine øine anti-socialistisk. Ellers ville jeg ikke ha vært partiets tro tjener.» Disse ordene er rettet direkte mot Frihetskampens opphøring av sosialisme-begrepet, som altså svært mange så på som rabulistisk. De som sto på samme linje som Christie, fikk da også medhold i det Quisling skrev i 1938: «Imidlertid er dette ord (sosialisme) blitt så håpløst innforlivet med og kompromittert nettopp av marxismen og dens eiendoms-konfiskasjon, at det er meget tvilsomt å bruke det navnet som fast benevnelse på vår bevegelse og dens lære. Det lønner seg neppe å prøve å rehabilitere det begrepet.»

Disse Quisling's ord er like aktuelle i dag da verden er mer herjet av sosialisme enn noen gang. Tenk litt over det.

R.

EN MINNESTEN over sovjetisk heltemot

Berlins befolkning ble dypt grepet av det heltemot som ble vist, som også bar et rop til det sovjetiske folk, om at det selv må reise seg mot sine barbariske ledere, hvis fred og frihet skal vinnes.

En minnesten over de sovjetiske offiserer og soldater som ga sine liv er reist ved autobanen i Kleebatt.

Berlinere og turister fra alle frie nasjoner stopper daglig på stedet, hvor de legger ned friske blomster.

Det bør også DU gjøre, når du neste gang besøker Berlin.

På minenstenen er ingravert følgende tekst:

Under frihetskampen i Berlin den 17. juni 1953 nektet flere sovjetiske offiserer og soldater å skyte på sivilbefolkningen.

De visste at deres «ulydighet» kunne medføre døden for dem selv, og ble ganske riktig henrettet samme dag.

DEN RUSSISCHEN OFFIZIEREN UND SOLDATEN, DIE STERBEN MUSSTEN, WEIL SIE SICH WEIGERTEN, AUF DIE FREIHEITSKÄMPFER DES 17. JUNI ZU SCHIESSEN.

Fleire vegar til Rom

Av Olav Steinøygard

På godt over ei heil side i Folk og Land nr. 3/84 finn eg to motlegg til mi vesle meiningsytring i nr. 1 s.å. — Eg må ha trødd på to politiske liktær: Arne Heiberg «dokumenterer» enno ein gong at «Russerne kommer», og Marna Pedersen hevdar at eg har eit for «optimistisk syn på sovjets ufarlighet».

Til AH: Politisk historie er alltid farga av forfattarens politiske syn. — Når eg melde meg inn i NS- var det etter ei vurdering av faktiske hendingar: Blokkaden av Tyskland under førre verdskrigen jamført med dei militærpolitiske hendingane fyrst på 1940 som toppa seg med den openlyse krenkinga av norsk suverenitet i Jøssingfjorden.

Det eg veit om Sovjet i samanheng med den tyske okkupasjonen, er at russarane gjekk inn i Finnmark våren -45, men dette vurderer eg like eins som den tyske okkupasjonen av landet vårt, altså som forsvarskrig. — Dei sovjetiske hærstyrkane drog seg elles attende straks til fienden var fjerna utan å be om ein einaste snipp av norsk jord som takk for hjelpa. Men så hadde heller ikkje Sovjet venta at Noreg få år etterpå skulle bli i Nord, og dermed atter ein gong

stille oss framfor eit nytt 9. april. Alle nasjonar, Sovjet så vel som Tyskland, har nemlig legal rett til å verja seg mot heilt openlyst påemna fiendslige åtgjerder. I eit rettssamfunn skal Loke ha same retten til å verja seg som Tor. Partipolitikarane vurderer derimot kven som er Loke eller Tor med sin eigen navlestreng som målebånd.

Fleire vegar til Rom

Til MP: Det som særleg forundra meg då eg hørte på innlegga frå tidligare NS-folk under NRK-serien «I solkorsets tegn», var at ingen av vitne bygde sin dokumentasjon på den førnemnde påemna blokkaden av Tyskland, men var blitt NS-folk i hovudsak på grunn av si frykt for at «Russerne kommer», altså ei klår politisk innstilling.

Når MP skriv at eg har eit «optimistisk syn på sovjets ufarlighet», har ho visst like vanskeleg for å forstå at eg er ikkje meir kommunist i dag enn eg var nazist under krigen, som eg har for å forstå hennes tru på at det berre er «Vårherres uendelige nåde» som kan redde oss frå russarane. Kristendommen er etter mitt syn nemlig minst like krigersk som sine to sanne brør, USA's fremste militære utpost i Nord, og dermed atter ein gong

(Forts. side 6)

Sovjet ville ta Svalbard i 1964

ETTER SKANDALØSE FORSØMMELSER AV NORGE

Tidligere bergmester for Svalbard, Gunnar Mikalsen, sammen med Harry Lindstrøm, Johan Peter Balstad og Berge Sigvald Bergesen måtte i 1964 føre sin egen krig mot Sovjet, etter at de var blitt overbeviste om at Sovjet ville bemektige seg Svalbard fra Norge.

De vant krigen, men i stedet for takk og utmerkelse er de senere forfulgt og æreskjelt på det verste av norske myndigheter.

Det hele begynte da russerne oppdaget at Norge ikke hadde overholdt arbeidsplikten på utmålene sine.

Arbeidsplikten er en lovbestemt del arbeid som må utføres i løpet av en fem års periode, for at retten til utmålet ikke skal gå tapt. Nordmenne hadde i det hele tatt ikke gjort et dagsverk på de utmålte områder på Svalbard, som er større enn det dyrkede areal i hele Norge.

Bergmester Gunnar Mikalsen forsto at russerne ville benytte seg av situasjonen, og at de sto i ferd med å gå inn og overta alt.

Han skrev derfor et håndskrevet brev til den russiske konsul Baruling, der han antydte et samarbeide.

Dette resulterte i at bergmesteren og hans hustru ble invitert på ferie til Sovjet, som statens gjester.

De ble behandlet som fyrster, og etter noen solrike dager på Jalta ble de kalt til Moskva, hvor de bodde på hotell Metropol ved Bolschoittheatret.

Her fikk de en dag besøk av en kommissær, som tok dem med til KGB's hovedsenter for hemmelig etterretningsvirksomhet. Etter noen drinker ble bergmester Mikalsen spurt direkte om han ville bli KGB's mann. Under drøftelsene om betingelsene sa bergmesteren at han ville oppsøke representanter for den russiske ambassade i Oslo.

Da han kom tilbake til Norge gikk han istedet direkte til tidligere byråsjef Harry Lindstrøm, som han betraktet som den sikreste mann han kunne betro seg til, og som dessuten var kjent som en dyktig taktiker. Ikke

minst spilte det inn at Harry Lindstrøm var en av de ytterst få nordmenn som under siste verdenskrig hadde deltatt i kampene på utefronten.

Bergmester Mikalsen satte Harry Lindstrøm inn i situasjonen, og han sendte bud på industrikonulent Johan Peter Balstad. Sammen planla de aksjonen «Svaldbard norsk», og i 1964 og 1965 ble to ekspedisjoner sendt avgårde for å sikre Svalbard for Norge. Og de klarte det.

De vant kappløpet med russerne.

De vant den lille krig. Uten den ville Svalbard idag ha vært tapt for landet vårt.

Averter i
«Folk og Land»

Ufyselig

Jeg har ikke betalt kontingen- ten siste tiden fordi jeg er svært uenig i bladets redaksjonelle syn. Agitasjonen og hetsen mot Sovjet byr meg imot. Hvis vi vil unngå en ny krig og utslettelse av vår sivilisasjon, — må vi gjøre alt for å kunne leve i fred med øst og vest.

Om vi ikke liker den Sovjet- iske politikk, ikke er enige i ideologien — må vi allikevel samarbeide på alle felt — også med Øst-Europa, samarbeide på alle plan, ikke minst kulturelt. USA er etter vår mening en like stor fare for Verdensfreden som Sovjet-Russland er.

Artikkelen i nr. 2 av Folk og Land med hets mot Maris Jansons var riktig ufyselig. Bladets unge medarbeider Pernille skrev derimot en meget klok liten artikkel, tror nok mange lesere av bladet deler det synet hun har.

Det var ikke russerhat og russerredsel som fikk meg inn i NS. Det var fortvilelsen, bitterheten, og skuffelsen over våre myndigheters politikk, den som drev oss inn i krigen. Jeg mente og mener ennå at NS gjorde så godt de kunne for å prøve å berge landet best mulig gjennom de fem krigsårene.

Hilsen
Rolf Bjørn Høvik
Brannvaktsgt. 14,
3250 Larvik

Meget bra SEND DEM HJEM

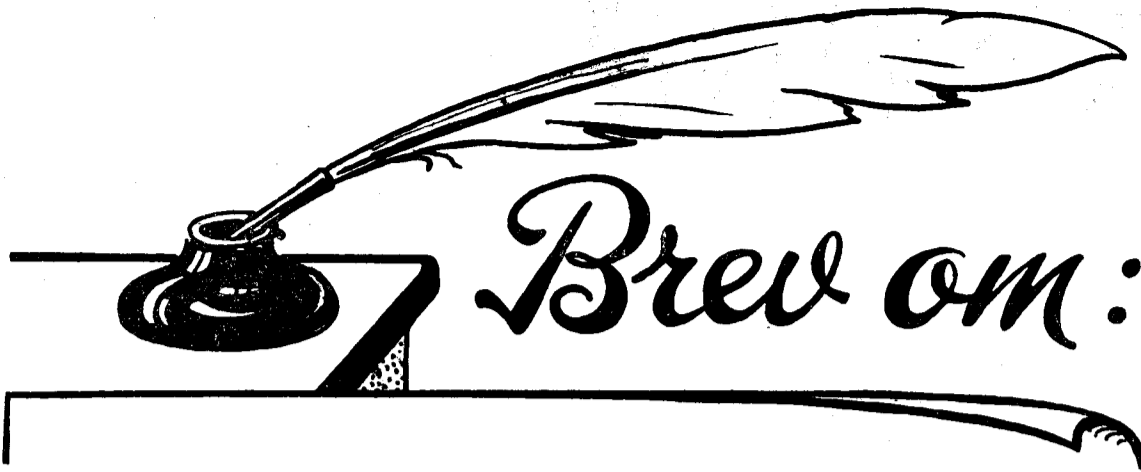
Takk for nr. 2, som jeg synes var meget bra, idet jeg ofte har ergret meg over en altfor tannløs og redd linje i Folk og Land.

Beste hilsen
Willy Bjørneby
0467 Oslo

Vår tids dødsfiender

— Vi har vanskelig for å forstå amerikanerne når de forteller at de må evakuere tidligere boligstrøk fordi disse overtas av negre, som rykker dem stadig nærmere inn på livet. De rykker inn med sine gitarer, sin jazz, og sin flom av pårørende.

Og likevel har vi et liknende problem her hjemme. Hvite negre. En kategori mennesker som ikke bare trenger seg opp mot hagejerdet, men også over det og inn i huset. De har nerver som ståltråd. De må ha støy. Et karakteristisk tegn er at disse alltid slår med dørene, de må ha radio og TV på fullt. Det tragiske ligger i dette at ikke alle, som amerikanerne, kan evakuere. Vi er forankret, kan ikke hive ankeret og komme oss bort. Vi suges opp av støyen, vi knuses og tilintetgjøres. Våre øren er foret med bomull og voksku-

PRØV Å FORSTÅ!

Av Sigurd Lyngstad

ler. En søker å tviholde på tanken, den eneste sti over gjen- grodde veier til de hager vi en- gang lekte i.

Stillheten og støyen, ensomhe- ten og massen, — her står tidens dødsfiender mot hinannen i den bitre, tause krig, der knapt noen utløsning finner. Det er ånden mot materialismen. Naturven- nen, tenkeren, dikteren og viten- skapsmannen, — de blir alle trukket ned av hender som gri- per etter dem.

Mengden tenker ikke lenger. Den må underholdes.

Tenke? Med hva?

Den kan erhverve kunnska- per. Man kan lære sitt fag. Men de større eller mindre blomst- rende tanker, — eller den dy- pere meditasjonens brønn? Nei.

Eldre lesere,
1500 Moss

«Ønsk evnen til å forstå, så mister du lysten til å dømme.» Dette «gull-kornet» hadde «Folk og Land», nr. 7 1983, ved sida av titelen.

Men det triste er å måtte slå fast at Folk og Land lever ikkje opp til dette ynskje. Tvertimot er dømelysta sterk. Uhyggeleg sterk.

Olav Steinøygaard gav eit var- selskot om dette i nr. 1 -84. Men var det skyna? Nei, langt frå det! Skal berre peike på fyrste art. i nr. 2: «Syndebukken Arne Treholt», og hva Folk og Land der skriv og mistenkjer personar i A-partiet, som ikkje trur på at nokon kan forsvare seg med atomvåpen, og kanskje går fredstog, at dette vert gjort til fyremun for Sovjet. Nei, slik mistenkeliggjering må motseiast. Og Folk og Land som skulde tale dei deskriminerte og krimi- naliserte NS-folka si sak, burde vere dei siste til å gjeve seg med i jakta på syndebukkar.

Om framståande A-partifolk var i god tru på Sovjetsystemet for ca. 50-60 år sidan, er sjøl- sagt ikkje noko som taler for at det same er tilfelle idag.

Nei, idag er nok dei fleste klår over at Sovjet-systemet ikkje har vorte til den frigjering dei vona på. Og her på den andre sida av jarnteppe, burde i det minste Folk og Land, vere klår over at me har eit skadeleg økonomisk system. Det er diktaturet her!

Og dette diktaturet, dette sys- temet, som er den internasjonale storkapitalen, har ogso sin lange arm aust for «muren». Om me ikkje visste dette før, so kom det i alle høve klårt nok fram i samband krisa i Polen.

Forfattern av boka «Penge- utlånerne», Anthony Sampson skreiv at «da det spøkte som verst for at russiske tanks skulle rulle inn i Polen, var det mange bankfolk — ikke minst i USA — som i private samtaler inn- rømmet at de ville følt seg mye tryggere dersom dette virkelig skjedde.

Bakgrunnen var at Polen nær- mest var blitt betalingsudyktig som følge av urolighetene i lan- det. På den annen side hadde Sovjet alltid presset de andre øst- blokkland til å betale sin bank- forpliktelser. Nå visste bank- direktørene plutselig ikke len- ger helt sikkert hva som ville skje.

Den polske krisen hadde skapt en farlig politisk situasjon mel- lom supermaktene, men bidrog til samstemmighet mellom de samme lands sentralbanker.»

Folk og Land burde ikkje vere so sterkt oppteke med at nokre få nordmenn og russarar har vore på talefot — kanskje for fred — som Johan Galtung har vore inne på?

Lat oss heller få meir merk- send mot desse som står bak og splitter for sjølve å auke si øko- nomiske og dermed si politiske makt med våpenkapplau og visseleg ikkje har imot krig. Tvertimot.

Og produksjonen av atomvå- pen er so vitlaust at det finnest ikkje ord for. Men likevel vert det laga meir og meir! Takk og ære til dei som mæler imot gal- skapen! Vonar Folk og Land tek til vit! Elles vert eg nøydd til å gjere som Olav Steinøygaard, og takke for laget.

Sigurd Lyngstad, 6836 Viksdalen

Han fortjener det

Vi i redaksjonen viser til en annONSE i dette nummer. Den gjelder hytteleie.

En av våre tapreste og mest dekorerte frontkjempere, Ober- sturmfuhrer H. N. Sødahl, vil gjerne ha en skikkelig sommer- ferie i år, og søker derfor etter hytte i ca. 1 måned.

Han ble selv hardt såret under kampene på østfronten, der han mistet begge bena. Han bruker

derfor rullestol.

Selvsagt omfatter ferieopp- holdet hans prektige kone, (avhen- gig av krykker) samt en tidli- gere østfrontoffiser som vil hjel- pe dem under oppholdet.

Sødahl fortjener virkelig all vår støtte, og vi appellerer til lesere som har hytte å tilby, om snarest å sende oss noen ord.

Slått rekorden

«Min Hilsen til Adjunkt Arne Arnes for hans rystende og chokerende Artikel om «Den tyske Kirkegård i Oslo». Nok var de danske Frihedskæmpere simple og rå, men jeg troer, at deres norske Kolleger hermed har slået Rekorden.

Preben Beyer,
Møborg, Danmark

Sannhet også fra Churchill's munn

I *Mannerheimbiografien «FELTMARSKALKEN»* av den finske forfatter Stig Jäger- skiöld fortelles det s. 66 om en radiotale som Churchill holdt i BBC 20/1 1940. I denne talen sa Churchill bl.a.: «Den tjänst som Finland gjort mänsklighe- ten er lysande — intet sorgliga- re drama kunde ulla upp för vad som återstår av den fria världen än om detta beundras- värddiga folk till sist skulle bry- tas ner av den tunga, brutala övverdiga massan och dri- ves till et slaveri värre enn dö- den.»

Dette er ord vi fullt ut kan slutte oss til. Men vi kan ikke unnlata å spørre: Var det ikke nettopp Churchill, sammen med Roosevelt som hjalp «the old uncel Joe» med å bryte den seige motstanden fra «detta be- undrasvärddiga folk». Og var det ikke nettopp de «to store» som bistod den tredje «store» med å drive store deler av Europas folk til «et slaveri värre enn döden»?

Det var nemlig ikke Stalin som krevde betingelsesløs over- givelse (unconditional surren- der).

Dette ord ble først nevnt av Roosevelt under en lunsj i hans villa i Casablanca lørdag 23. ja- nuar 1943. Lord Hankey fortel- ler følgende i sin bok «Politics, Trials and Errors»: «Churchill tenkte, rynket pannen og sa en- delig: «Perfecht» senere foreslo han en skål for Unconditional surrender, en skål alle tømte. — That was all— Tilsynelatend- de uten varsel til Churchill sendte Roosevelt søndag 24. januar det slagordet ut gjennom verdenspressen.

Den 11/2 gjentok Churchill ordet «Unconditional surrender» i Underhuset og den 13/2 1943 kom Roosevelt med en fortolk- ning av ordet i amerikansk kringkasting. Lord Hankey for- teller at han allerede i februar 1943 advarte mot «å drive fiend- en til fortvilelse». Senere gjen- tok han denne advarsel, også i Overhuset, men Churchill og flere andre politikere lot seg ikke påvirke av lord Hankeys fornuftige råd. Hadde de det gjort, ville neppe Sovjetkontrollert område gått så langt vest som det gjør i dag.

Red.

A. E. E.
6500 Kristiansand S.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktør: Kåre Haugerud. (Treffes kun etter avtale.)
 POSTADRESSE: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1 - Tlf.: (02) 19 06 71 (Tlf.svarer)
 Kontortider: Enerhaugplassen 4, Oslo:
 Mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 10-14 og onsdag kl. 18-20.
 Abonnement: Pr. år kr. 80,-. I omslag kr. 100,-. Utlandet + kr. 10,-.
 Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248
 Abonnement løper til det oppsies skriftlig.
 Utgiver: A/S Historisk Forlag
 Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a., pr. spaltem.m.
 Minstepris kr. 50,-
 Trykk: Viking Boktrykkeri A/S

Alexander Lange er død

Vår alles gode venn og trofaste medkjemper Alex er ikke mer.

I en alder av 82 år falt han mandag 27. mars plutselig død om på sitt kjøkken hjemme på Adamstuen i Oslo.

Helt til det siste fulgte han våkent og interessert med i INO's og FOLK OG LAND's arbeide. Og han var den naturlige hedersgjest på Kameratklubbens julemøte ifjor. Få har ydet en så stor innsats i arbeidet for oppreisning fra uretten som nettopp Alexander Lange.

Alex var aldri den som gikk på akkord med sin samvittighet og sine meninger. Allerede som ung fattet han interesse for forsvarstanken og det nasjonale arbeide. Hans naturlige vei gikk gjennom Fedrelandslaget og Nasjonal Samling.

Under okkupasjonen arbeidet han i politiet, bl.a. som politifullmektig i Trondheim. Fra den tiden er det mange som står i takknemlighetsgjeld til ham for hans aldri sviktende hjelpsomhet og velvilje. Og det var et typisk resultat av Alex's rakryggethet at tyskerne til slutt utviste ham fra byen.

Da krigen mot Sovjetunionen brøt ut, var intet mer naturlig for Alexander Lange enn å melde seg som frivillig til tjeneste ved fronten.

Efter okkupasjonen og rettsoppgjøret stod Alex igjen i første linje. Allerede fra første utgivelsesdag var han en trofast bidragsyder i FOLK OG LAND. Og mange er de som er blitt fenet av hans foredrag i studentersamfund og foreninger. Han var aldri redd for strid og hadde både meninger og meningers mot. Ingen kunne skremme Alex fra det han trodde på og kjempet for. Mange vil nok også huske hans skrift om den skandaløse rettsaken mot professor Ragnvald Skancke.

I 1958 ble Alexander Lange redaktør av FOLK OG LAND sammen med Odd Melsom. Til de begge var godt oppe i 70-årene, sørget de for å holde kampen igang.

Kameratklubben av 1960 har også meget å takke ham for. Alex var med fra stiftelsen og i mange år klubbens formann. Selv langt inn i pensjonsårene gjorde han tjeneste på INO's kontor.

At han ofte stod i strid, bekymret aldri Alex. Og han angret intet i sitt stormfulle politiske liv. Som 50 års student skriver han i studentboken at tiden i Nasjonal Samling og tiden efter hadde gitt livet mening og at han ikke ville vært den foruten.

Størst er savnet efter en god og alltid trofast venn. Få kunne være venn som Alex; han var trofast både i medgang og motgang og skapte humør i alle situasjoner. Jeg er takknemlig for å ha hatt Alex' gode vennskap, utallige er de gode minner og stunder vi har hatt sammen.

Minnet om en venn og trofast medkjemper vil bli vel bevart.

Kåre Haugerud

Hytte ved sjøen eller innenlands

Tidl. obersturmführer fra Narva-fronten, H. N. Sødahl, — som desverre har mistet begge beina (låramputert, rullestol) — søker om å få leie en hytte e.l., helst ved sjøen, (men innenlands er også aktuelt) ca. 1 måned i sommer for 3 pers. (Min kone — avhengig av krykker — meg selv, og en tidl. østfrontoffiser som vil hjelpe meg under hele oppholdet.)

Leie etter dagens pris. Håper noen kan hjelpe!

Vennligst send tilbud til FOLK OG LAND.

Bill. mrk. «Hytte»

NYTT FRA INO

ÅRSMØTET

Årsmøtet arrangeres i Oslo lørdag 5. mai. Styret vil søke å arrangere en selskapeleg sammenkomst efter selve møtet. Medlemmene har fått nærmere beskjed i innkallelsen.

NYE MEDLEMMER

Det har den siste tiden vært et godt tilsig av nye medlemmer, og fortsetter denne utviklingen er det i år gode muligheter for å øke det totale antall medlemmer. Aldersfrfall i medlemsmassen gjør det nødvendig å verve 40-50 medlemmer pr. år for å opprettholde status quo.

KONTINGENTEN

Det er fortsatt flere som ennå ikke har betalt sin medlemskontingent. Vi ber deg

undersøke om du er en av dem, og i så fall innbetale kontingenten for 1984, kr. 100,-.

BIBLIOTEKET

Vi skulle gjerne sett at flere var flinkere til å sende inn bøker m.v. til biblioteket. Den siste tiden har venner av INO i Naustdal, Svelvik, Vestfold, Stavanger, Asker og Oslo gitt bøker, brosjyrer, aviser, fotos m.v. til vår samling. Vi sender vår beste takk.

INO-ARKIVET

Arkivaren melder at arbeidet med INO-arkivet går fremover, men at meget ennå gjenstår. I beste fall kan katalogiseringen være ferdig en gang på vårparten 1985. Vi oppfordrer sympatisører til å sende oss materiale til arkivet.

NORSKE FRONTKJEMPERE AKSJONERER :

Gi ditt bidrag til falne frontsøstres graver

I FOLK OG LAND nr. 7 i fjor bragte vi omtale og bilde av rekken med norske frontsøstres-graver på Krigskirkegården i Wien.

I det følgende nummer ga vi leserne en oppfordring om å være med på en innsamling, der pengene skulle gå til utsmykning av gravene.

Et betydelig beløp kom inn, og dette er sendt aksjonens kasserer.

Vårt ønske var den gang å få festet en lysholder til hver av gravstøttene. Til vår store glede er det kommet inn mer penger enn hva dette koster, og når vi vet at foruten de syv norske frontsøstre som mistet livet ved flyoverfallet 10. september 1944, også var 9 danske og flamske søstre som falt, er det naturlig at vi heller ikke glemmer disse.

Derved gjør vi også litt gjengjeld overfor flamske frivillige som i mange år har smykket våre graver.

Norske frontkjempere har sendt ut en egen melding om innsamlingsaksjonen, og vi gjengir den noe forkortet:

FALNE FRONTSØSTRES GRAVER

Det er satt i gang en aksjon som vi tror vil finne stor gjenklang. På Zentralfriedhof i Wien ligger gravene til 7 norske frontsøstre i en æreslund med tilsammen 7000 falne. Etter Ulrichsberg-stevnet ble våre falne frontsøstre hedret med kranser.

Hver av gravstøttene har 2 navn. På gravstøtte nr. 150, hvor vår Røde Kors-søster Else Johansen hviler, er det festet en pen liten lanterne for innsetting

av et voksllys. Slike tenner høytidsdager.

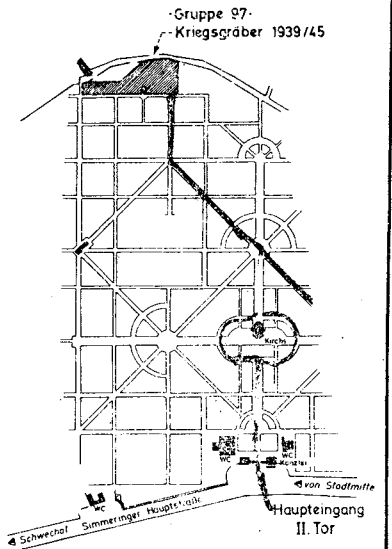
Aksjonens hensikt er å få festet slike lanterner på alle gravene til de 7 norske, samt med søstre som ligger sammen med dem.

Bidrag, stort eller lite, sendes til: GUNNAR HAUG ØSTBYE, Brogaten 30, 0186 Oslo 1.

Postgirokonto: 2 06 45 33.

Eventuelt overskudd går til liknende kameratarbeide. Husk å merke giroforsendelsen med ordet: «SØSTRE».

FOLK OG LAND oppfordrer alle til å delta i denne innsamlingsaksjon, og siden vi vet at mange, også i grupper, vil besøke Wien i sommer, gjengis på nytt en skisse over kirkegården.

Besøk æreslund, og husk hva Walter Vilin, som stiller gravene uttalte til oss: «Disse gravene fortjener å bli dekket med blomster. DE ROMMER JO HELTER FRA RØDE KORS».

ALF er gått bort

Den beste kamerat jeg noen sinne har hatt, Alf Nybakken fra panserjegerkompaniet er gått bort.

Alf ble 66 år gammel.

Han ble hardt såret og invalideret ved Leningrad-fronten sommeren 1942, men fulgte til siste stund interessert med i kampen for rettferd.

Jeg lyser fred over hans minne og oppfordrer alle panserjegere til å gi en minnegave for Alf til INO.

Sturmann B.

Britene narret også Nygaardsvold-regjeringen

Den dyktige og ikke så sjelden objektive historiker Hans Fr. Dahl forteller følgende i sin bok «DETTE ER LONDON» s. 109/110: «Både hos eksiladministrasjonen i London og blant lytterne hjemme i Norge ble «London Radio» betraktet som liggende under et formelt norsk ansvar.» Og legg nå merke til hva Dahl videre kan berette: «Men dette var ikke tilfellet... Nyhetene på norsk var en del av det britiske propagandafelttoget i annen verdenskrig, nøye knyttet til Storbritannias interesser som militærmakt.» Ja, i desinformasjonen var britene enormt flinke, og jøssete nordmenn trodde på hvert eneste ord. Og folk som Skodvin og Riste har vært flinke til å fortelle om de snille engelskmenne og de slemme tyskerne. Ikke så rart at den fremragende finske professor Jukka Nevakivi skrev i «Hufudstadbladet» 12/11 1980 om «de norske historikernes ufattbart længe od-lade myt om de allierades «snällhet».

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Politikk og polemikk

CLAUS og FOLK OG LAND

I en «hale» til min artikkel om Claus og Historien i nr. 3 av Folk og Land henviser redaksjonen til en av bladets ledere fra ifjor og spør meg om det var på dette grunnlag jeg mente at bladet «ser det som sin oppgave å forvrenge historien».

Dette spørsmål kan jeg ikke annet en betrakte som: «Goddag — økseskaft». Redaksjonen må da ha forstått at det ikke var bladets leder fra ifjor jeg kritiserte, men Claus' artikkel om Ossietzky i nr. 1.

Det spørres videre om ikke Claus, som har et annet syn på Ossietzky og oppfatter ham anderledes, må få lov til det? Jo, selvfølgelig må han få lov til det. Men det var heller ikke Claus' syn på Ossietzky jeg kritiserte, men hans forvrengning av historien. Når dertil Claus benevnes som bladets faste spaltist, kan hans «meningsytringer» lett oppfattes som identiske med bladets, når han ikke ble korrigert.

Folk og Land var derfor med på en historieforvrengning, og det var det jeg ga uttrykk for.

Hvis Claus' artikkel er skrevet ut fra uvitenhet om de faktiske forhold, er hans meningsytringer forsåvidt å unnskyldes, men da burde redaksjonen, som ifølge ovennevnte leder vet bedre, ha grepet inn, enten ved å vrake artikkelen eller ved i en «hale» til den, peke på kjensgjerningene. Hadde det vært gjort, ville det ikke ha sett ut som bladet var enig med Claus. Jeg ville da heller ikke ha funnet noen grunn til å ta til motmæle.

Hadde man derimot en aldri så liten mistanke om at Claus kunne ha skrevet artikkelen i den hensikt å pynte litt på historien, burde man ha anbefalt ham å henvende seg til en annen publikasjon som hadde interesse av denslags. Slike er ikke vanskelig å finne, det er nok av dem.

Oslo 21/3 1984

A. I. Bru

NATO med tilbehør - NEJ TAK!

Av Preben Beyer

Med korte Mellemlum hører vi Beklagelser fra NATO-Offiserer/-Politikere over forskjellige europæiske Småstaters valne Indstilling til Våbenkapløbet, i Særdeleshed lille Danmarks, der bruger alt for få Penge til traditionelle Våben, alt medens gode, gamle Amerika — Guds eget Land — er i Færd med at give Europas Befolkning en Gave; et helt Arsenal af de dejligste, nye Atomraketter — under amerikansk Kontrol, naturligvis! En hel Del Europæere er ikke alt for glade for denne «Gave». De synes, at vi har Atomraketer nok i Europa endda. Og lad os være helt ærlige; det har vi også! En er nemlig allerede én for mange!

Vi Europæere får at vide, at dette nye Isenkram i vor Baghave skal beskytte os imod den russiske Kommunisme og garantere vor Frihed. Dette er ubeskriveligt latterligt! Under den anden Verdenskrig var Tyskland og dets Allierede — sammen med Frivillige fra hele Verden, deriblandt ca. 10 000 fra Danmark — fast besluttet på én Gang for alle at udlette Kommunismen som en europæisk Magtfaktor, og der er absolut ingen Tvivl om, at det ville være lykkedes, dersom ikke netop Amerikas forenede Stater havde interverneret og reddet Stalins brutale Tyrani, samtidig med, at man overlod hans blodige Slagtere Halvdelen af det europæiske Kontinent, heriblandt Polen, hvis Frihed man dengang fra Englands og Frankrigs Side foregav at være så bekymret for, at man erklærede Tyskland Krig og derved startede den anden Verdenskrig for at sikre den. Der er ikke en Skygge af Tvivl: Uden Præsident Roosevelts Krig imod Tyskland ville der ikke i Dag have været

nogen Kommunisme at bekymre sig for, og følgelig heller intet Behov for nye Atomraketter! Uden USA's direkte Hjælp til det kommunistiske Rusland under den anden Verdenskrig, ville Verden i Dag ikke have stået på Randen af en altødelæggende atomar Katastrofe!

Centraleuropa har sendt én Generation i Krig imod Kommunismen. Dette kostede mere end 10 Millioner Mennesker Livet, og Størstedelen af vor Verdensdel blev alvorligt beskadiget eller ødelagt under den ubønhørlige Regn af de Allierede Bomber, som forvandlede deres ulyksalige Ofre til levende Fakler. Ingen, som har set Angsten og Smerten i Øjnene på de fortvivlede Civile — Oldinge, Kvinder og Børn — som langsomt brændte til Døde, vil glemme det. Få vil tilgive det. Alle disse Ugeringer blev udført for «at sikre Demokratiet i Verden» og afskaffe alle Krige. Og da Tyskland til Slut måtte kapitulere overfor Kommunismen og dens vestlige Forville der ikke i Dag have været

(Forts. side 5)

Apropos Carl von Ossietzky

Hr. A. I. Bru i Oslo kan ikke lide min artikkel om Ossietzky, og det må jeg prøve at leve med.

Min gamle chefredaktør lærte mig for næsten 40 år siden, at hver feil en journalist begår kommer i 48 000 eksemplarer (bladets opplag dengang) og det har siden været et lysende skræmmebillede for mig.

A. I. Bru har vel ret i, at jeg ikke har vært ganske nøjagtig m.h.t. Ossietzky's død, men det forholder sig nu en gang således — iflg. «Geschichte im Zeitaler der Weltkriege», Seewald Verlag, Stuttgart, 1977, bind I, side 375 — at «Ossietzky wurde später aus der Gestapo-Haft in eine — von der Geheimen Staatspolizei überwachte — Klinik gebracht, war aber so zusammengeschlagen, dass er am 4. Mai 1938 an den Folgen seiner Haft starb».

For mig er forskjellen på at sitte i kz-lejr og at opholde sig på en af Gestapo overvåget klinik fuldkommen uvæsentlig.

Iøvrigt var min artikkel ikke ment som en komplet biografi.

Hr. Bru har ret i, at de demokratiske stater hjalp Sovjet med at knuse Tyskland — den eneste regulære fjende verdenskommunismen hadde — men budskapet med min histories «varme linie» har han totalt misforstået. Det var ikke en linie FRA nationalsocialistene TIL Kreml, men omvendt — idet Sovjetunionen var et etableret diktatur, som søgte indflydelse i Tyskland.

Til idag har dette ikke ændret sig. Det er en kendt sag, at Sov-

jet i Franco-styret's sidste dage støttede de spanske socialister og ikke kommunisterne, som ansås for en dårlig investering. Det samme gør sig gjældende i Forbundsrepublikken idag, hvor SPD (og Willy Brandt) støttes langt mere end det svage kommunistparti — både med penge og med tryksager fremstillet i «DDR». Fra «DDR»s side har man endog hjulpet smukt til at ødelægge strejker ved at tilbyde strejkeramte trykkerier arbejde udført i «DDR».

Der verserer også i Danmark rygter — omend ikke i verifiserede — om, at danske socialdemokrater har et tæt samarbejde med Sovjet. Bl.a. har Ritt Bjerregaard plejet tætte forbindelser med Sovjet-Tyskland. Og så Lasse Budtz såvel som den tidligere udenrigsminister og FORSVARS-minister Kjeld Olesen og flere andre i socialdemokratiets top har demonstreret megen velvilje overfor Sovjet. Da kommunisterne i Danmark er uden politisk indflydelse (ca. 1 %) er støtte til socialdemokratiet givetvis en god investering. Ex-statsminister Anker Jørgensen får altid en meget smuk omtale i «Stimme der DDR» — den sovjetiske radio.

Sluttelig — ingen ved bedre end jeg, at nationalsocialismen og kommunismen ikke er «2 alen ud av et stykke», men det er nu engang min mening, at der er flere lighedspunkter end forskelle — og at de vejer tungere til: censur, koncentrationslejre, hemmeligt politi, undertrykkelse

af anderledes tænkende — af religiøse og etniske mindretal, angiveri og terror, racehad eller klassehad. Altsammen ingredienser som næppe er anvendelige til forbedring af verden.

En ganske anden sag er, at verden muligvis — alligevel — havde set bedre ud, hvis Tyskland havde vunnet 2. Verdenskrig og sammen med fornuftige kredse i Frankrig, England og USA havde delt verden op i interessesfærer. Det er en tanke som ikke så få i de nævnte lande giver mig ret i.

Ingen fornuftige mennesker som kender klodens tilstand idag har naturligvis tiltro til demokratiets fremtid — kun en 10-12 af de 150 stater i FN har, hvad vi vil kalde demokrati.

Alle ideologierne er i virkeligheden døde — selvom deres tilhængere ikke ved det, eller ikke vil tro det.

Vi bevæger os nu mod et «nødvendighedens diktatur» — d.v.s. en samfundsform, hvor det rationelle kommer til at herske og betinger lovgivningen.

Men denne samfundsform er truet af alle de irrationelle religiøse og politiske fantasier — mennesker som ikke ville betænke sig på at bade kloden i ild og radioaktivitet, hvis de havde magt til det. Mennesker som enten betragter dette liv på jorden som en ubetydelig del af deres udvikling — eller mener at sidde inde med den endelige sandhed om, hvorledes vi alle skal leve.

Der til kan Dommedag også

OSSIETZKY-SAKEN

Jeg vil gjerne takke CLAUS for hans friske ytringer i FOLK OG LAND. Ved siden av «Pernille» er han et funn for bladet.

Hva angår Carl Von Ossietzky er det riktig som forfatteren A. I. Bru skriver, at «det ikke er så stor forskjell mellom Claus' beskrivelse og virkeligheten».

Uenigheten mellom de to skribenter dreier seg stort sett om varigheten av Ossietzky's opphold i tysk konsentrasjonsleir, men her vil jeg hevde at begge to har rett i hva de skriver.

A. I. Bru holder seg til Gylvendal konversasjonsleksikon

komme på grund af mennesker, som ser deres livsform og eksistens dødsdømt. Med kniven på struben svinder interessen for verdens generelle velgående.

Det er en almindelig misforståelse, at det er idéerne, der styrer verden.

Sådan er det ikke!

Idéerne er konsekvens av geopolitiske, økonomiske og kulturelle betingelser i menneskenes søgen efter overlevelsesmuligheder.

Claus Virum 21.3. 1984

der det står at Ossietzky satt i konsentrasjonsleiren fra 1933 til 1936, hvorefter han ble flyttet til sykehus, der han døde i 1938.

Claus skriver at Ossietzky døde i 1938, etter fem år i konsentrasjonsleir.

Når vi vet at Ossietzky under hele sykehusoppholdet var underlagt Gestapo, var dette jevn godt med en fortsettelse av konsentrasjonsleiroppholdet, der han hadde hatt det bra, uten arbeidsplikt og med god forpleining.

Jeg var i Tyskland på den tid, og også som aktiv nasjonal-socialist oppfattet jeg at han lå på sykehuset under overvåking av Gestapo, slik også våre fanger overvåkes av politiet på norske sykehus.

Dette går også tydelig frem av FOLK OG LAND's klipp fra «Tidens Tegn», der Waldemar Brøgger har intervjuet fredsprisvinneren.

Som redaksjonen skriver: «Gjennom en debatt lar det seg tydeligvis gjøre å komme frem til et noenlunde klart bilde av Carl von Ossietzky».

Fr. Sørensen, Oslo 9

NATO med tilbehør – Nej tak! . . .

(Forts. fra side 5)

bundsfæller, blev Landets Ledere stemplet som Krigsforbrydere og stillet for allierede «Domstole», som sendte hundrede tusindvis af Mennesker i Døden eller i Fængsel. Mange sidder der endnu. I de øvrige central-europæiske Lande indledtes «Retsopgør» imod alle dem, som på tysk Side havde bekæmpet Stalin, eller bare havde betragtet en tysk Sejr som «det mindste Onde». I Frankrig blev over 100 000 dræbt, i Danmark henrettede et halvt hundrede — tusindvis sendtes i Fængsel. I mens hærgede de allierede Sejherrer — Russere og Amerikanere — det slagne Tyskland og voldtog dets Kvinder.

Den gyldne Tidsalder, som blev lovet de krigsplagede Europæere, blev til et sandt Mare-ridt. Den første materialistiske «Forbruger-Rus» er i Dag afløst af Håbløshed, sjælsrå Simpelhed, Klasseegoisme, Kriminalitet, Narkomani, Arbejdsløshed og en grænseløs Frygt for Fremtiden. Der har siden 1945 været 16 Dages Fred på Jorden. Og nu ønsker det selvsamme Amerika, som i sidste Øjeblik kom Stalin til Undsætning og sammen med ham lagde Tyskland øde, at en ny Generation af Tyskere og andre Central-europæere skal sendes ind i et meningsløst Atomhelvede for «at bekæmpe Kommunismen» — et Atomhelvede, som vil lægge hele det europæiske Kontinent øde, rub og stub. Dette er grænseløst absurd!

Europa har gjort, hvad det kunde, og total Tilintetgørelse er en højst besynderlig Måde at sikre sin frihed på. Det er derfor intet Under, at et voksende Antal Europeere ser med stigende Skepsis på de nye amerikanske Bestræbelser — specielt når de ser den stadig voksende Strøm af amerikanske Eksportvarer, enorme Mængder Korn og endog avanceret Teknologi, som direkte eller indirekte går til

den kommunistiske Blok. Uden denne Eksport og den medfølgende Kredit ville de kommunistiske Regimer snart bryde sammen, idet de er for ineffektive til at kunne producere Varer nok til at holde deres Befolkninger fra åbent Oprør — med mindre de da skulle spare på deres Militærudgifter. Vesten redder dem fra at måtte træffe det svære Valg. På denne Måde kan de fortsætte med at styrke deres militære Opbygning, mens Vesten gladeligt forsyner dem med nødvendige Konsumvarer. Med den ene Hånd holder den amerikanske Regering de kommunistiske Regimer i Live — med den anden peger den på «den kommunistiske Fare» og overtaler eller presser sine allierede Stødpudestater til at anskaffe nye og dyre, farlige Våbensystemer. Med begge Hænder tjener den således Penge til de store, multinationale Selskaber og disses Aktionærer, thi de profiterer på såvel Eksporten som Oprustningen. Og i Mellem-tiden nærmer Verden sig sin totale Udslættelse.

Det er helt klart, at Kommunisme ville være en særdeles ubehagelig Ting, ligesom det naturligtvis også er klart, at vi ejer Værdier, som det er værd at kæmpe for at bevare. Kommunismen udgør imidlertid desværre næppe nogen større Trussel imod vor Beståen som Folk end vort nuværende System — måske snarere tværtimod. Igenem Artier er vor nationale Kulturarv blevet trådt under Fode og vor nationale Identitet systematisk undergravet gennem en ukontrolleret Indvandring af fremmede Befolkningselementer i vort Land, ligesom vor nationale Frihed er blevet deponeret i Lommen på udenlandske Bankfolk. Dersom man i denne Situation vil værne om Danmark, kan det ikke ske ved en Opbakning af de nuværende Magthavere.

ET FORBUDT EMNE

Claus er altid interessant. Også i nr. 3 av FOLK OG LAND, der han behandler «Grønland — i Danmark et forbudt emne».

Også i vårt land er det lite populært å diskutere Grønland. Vet De, at denne jordens største øy bare er nevnt med noen få linjer i norske lærebøker?

Trass i alle våre vitenskapsmenn, — trass i Nansen, Sverdrup, Roald Amundsen, trass i våre fangstmenn, som har fisket og fanget i Arktis siden 11. årh. har Norge mistet og gitt avkall på alt arktisk land, slik at vi i dag bare sitter med en del av Svalbard med Jan Mayn og Bjørnøya.

Vi oppdaget Franz Josefs Land og Victoria-øya i 1898. Sovjet-Russland stoppet vår selvangst fra 1926. Canada okkuperte i 1925 polar-området mellom 60. og 141° v.l. Dette inkluderte de øyene som Otto Sverdrup okkuperte for Norge på sin annen reise med «Fram» (1898-1902). Disse territorier har aldri vært utnyttet av Norge, som anerkjente Canada's overhøyhet i 1930. (Efter at Sverdrup fikk en erkjenningsgave på 67 000 \$.) Når det gjelder Svalbard kune vi ha kjøpt Barentsburg av Nederlenderne for 1 mill. kr. Dette grubesamfunnet gikk derefter til russerne.

Vi ser altså at Danmark, Canada og Sovjet-Russland har ervervet alt. Orknøyene og Shet-

Besparelsen af det herskende amoralske, korrupte og nedbrytende økonomiske og politiske System i de kapitalistiske Lande er ikke én eneste Dråbe Blod værd — endsige en Atomkrig, som vil lægge hele Europa og Nordamerika øde.

Preben Beyer,

Holmegårdvej 63, Møborg
7660 Bækmarksbro

lands-øene, som Harald Haarfagre la under Norge, mistet vi i 1468. Disse var av Kong Christian I stillet i pant da hans datter Margrethe ektet skottekongen Jacob (James) III — et pant som aldri ble innløst.

I 1814 avsto Danmark vårt land til Sverige (Kieler-traktaten), men beholdt selv Grønland, Island og Færøyene. En traktat som aldri er blitt anerkjent av Norge. Efter den private okkupasjon av Myggbukta (Devold) juni 1931, anerkjent som statsokkupasjon juli samme år, okkuperte vi i juli 1932 også Fridtjof Nansens Land på Sør-Øst-Grønland. Alt sammen tapte vi ved Domstolen i Haag, der Danmark ble tilkjent suvereniteten over hele Grønland. Et trist kapittel Norges-historie, som vi dog ikke skal komme nærmere inn på her.

Og vi kan jo også like godt ta med Jemtland, Härjedalen, Bohuslän, Skåne, Blekinge og Halland, som Svenskene erobret fra oss.

Dette var et stykke mindre glorverdig Norges-historie. Vår ungdom kjenner lite til den. De som gjør det, går ensomme blant vårt folk.

— Det er ganske interessant lesning hva den danske forfatterinne, Julie Hastrup, skriver i sin bok «Tyve Aar blandt Grønlændere» (1939). Efter å ha om-talt Jær-mannen Eirik Raude (Torvaldsson) som oppdaget Grønland og slo seg ned der oppe omkr. 985, skriver hun bl.a.:

«I den nyeste autoriserte lærebok i geografi for de norske folkeskoler, er denne jordens største øy nevnt i 7 små linjer. Og dette gjelder et land som opprinnelig ble kolonisert og kristnet av nordmenn og som i 1261 frivillig gikk inn under den norske konge (Håkon Håkonsson), og

senere gjennom århundrer har tilhørt Norge og hatt meget stor betydning for den norske fangstvirksomhet i ishavsområdet.

— Vi visste selvsagt at den danske myndighet ifølge Kieler-traktaten betraktet hele Grønland som dansk område. Men vi visste også at den danske lovgivning for Grønland ikke var gjennomført der landet ikke var kolonisert og hadde utøvende myndighet. I Norge hadde man, den dag saken ble satt på spissen (Haag), stykket ut i sin nasjonale enhet i en slags politisk parseldrift, som ikke kunne annet enn svekke nasjonens stilling, mens det burde ha stått et enig, sammensveiset Norge. Det ville det ha stått respekt av, det ville hatt vekt. I Danmark sto alle samlet. Dersom fagkunnskapen i Norge fra første stund av på en tilbørlig måte var blitt tatt med på råd ville saken ha vært løst på en for alle parter mer tilfredsstillende måte. Det var den uhildede manns mening.»

Dixi

Hvorfor ser vi . . .

(Forts. fra side 7)

deren, uforstanden, gjerrigheten, egoismen. Alt dette er korsfættelse. Vi bruker riktignok ikke korset lenger, men tungen og det trykte ord.

«Turning down my fellow men, I crucify my Lord again!

Fra palmene til korset er veien alltid kort. Quid est Veritas — Hva er sannhet — spurte Pilatus. Han vasket sine hender og gikk sin vei uten å avvente noe svar.

Men Platon ga svaret allerede før korset: Vi kan kjenne sannheten dersom vi kan sublimerer vårt tankeliv til dets opprinnelige renhet. K. B. S.

En del psykologer og pædagoger beskæftiger sig i denne tid med, hvad man skal lære børnene — de mennesker, hvis voksenliv kommer til at udfolde sig omkring årtusindskiftet. Et interessant emne der afføder mange fornøjelige fantasier.

Sidste efterår profeterede en fremtidsforsker — eller i hvert fald et menneske som søgte at være det — at «børnene vil komme til at leve i en verden, som radikalt adskiller sig fra den vi kender». Det lyder jo troligt nok, og en TV-reporter spurgte i den anledning en lærer, om det ikke ville være en god idé at etablere et nyt skolefag med titlen «Lær at nyde livet».

Abenbart vidste han ikke, at vore aftenskoler i årevis har reklameret med sådanne tilbud.

Imidlertid — det er en meget udbredt misforståelse, at det så-

**Claus
i dag:**

Nytt skolefag

kaldte fritidssambund ligger lige rundt om hjørnet. I hvert fald andre steder end i Danmark.

Såfremt der ikke kommer en altødelæggende krig, vil verdens befolkning i de næste 20 år vokse med omkring 3-4 milliarder mennesker. Og det til trods for, at ¾ af verdens befolkning allerede idag lever på eller under sultegrænsen.

Disse mennesker vil have andet at spekulere på, end hvordan man bedst kan fordrive tiden. Deres altoverskyggende problem vil være at skaffe det daglige brød — eller ris.

De vil arbejde, ja — pukke livet af sig, dygtiggøre sig på

alle områder blot for at kunne overleve.

De er forresten da allerede i gang med det!

I mange danske hjem ryster man på hovedet og korsner sig, når man på TV ser små, uniformerede børn, som under jernhård disciplin lytter til deres lærere og slider med skolearbejdet.

Man synes ikke at forbinde dette syn med den kendsgerning, at varer fra Japan, Taiwan, Syd-Korea og Singapur — af meget høj kvalitet og omfattende alt fra skjorter til fotogrej, optik, elektronik, kemikalier, motorcykler og biler allerede nu helt overvejende dominerer verdens-

markedet og skaber mange millioner af arbejdsløse i de for-kælede velfærdslande.

Det er disse dygtige, flittige og meget målbevidste mennesker vore børn vil komme til at konkurrere med om en snes år, og de vil ikke få en fod til jorden, hvis vi uddanner dem til mestre i flipperspil, stangspring, jogging og blokfløjte, samt formning og plakattryk.

Videre bør man mærke sig, at de nævnte landes befolkninger på ingen måde deler vore forestillinger om, at det er en simpel menneskeret at føre et behageligt, afslappet liv og hver aften gå mæt i seng — ja, i det hele

taget at have en seng at gå i. 1,5 million i f.eks. Bangkok har aldrig ejet en seng og har ikke engang taget over hovedet. Ingen af dem ville drømme om at sende gavepakker med fødevarer og varmt tøj — selv hvis de kunne.

Kig en gang på verdenskortet og find Norden. Noen blindtarne på en verdensdel ved navn Europa — omgivet af en rastløs, sultende, kæmpende og lidende menneskemasse!

Så vil De erkende, at det mulige og det ønskelige har utrolig lidt med hinanden at gøre.

Det bør lærere på alle niveauer tage til efterretning — for vore børns og de unges skyld.

De fleste af os ligger under mulde, når deres problemer begynder — men det er vor opgave at give dem mulighederne for at tackle dem.

Claus

Vennegaver fra hele landet

Fra hele landet kommer det inn Venne-gaver til FOLK OG LAND, og vi er takknemlige for støtten fra trofaste lesere. Uten den ville vi ikke kunne utgi avisen vår.

Vi kvitterer her for resten av de bidrag som er kommet inn, og kan bare håpe på at rubrikkene med vennegaver, også vil fylles fremover.

«VENNEGAVER»
fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

J. I., Bergen 100,—	O. S., Krøderen 120,—	A. F., Larvik 70,—	M. A., Ålesund 100,—	R. C. F., Oslo 100,—
O. H. H., Akkerhaugen 70,—	H. S., Tau 70,—	M. P., Kvål 120,—	S. S., Lena 70,—	M. P. S., Hundorp 50,—
A., Haugesund 150,—	T. L., Oslo 50,—	H. H. B., Drøbak 100,—	J. U., Høvik 100,—	O. Å., Sparbu 120,—
B. S., Steinsholt 50,—	M. A., Ålesund 100,—	D., Arendal 200,—	J. S. J., Øyestranda 900,—	O. B., Kirkenes 60,—
E. B., Oslo 11 100,—	A. M., Kristiansand S. 50,—	H. M., Skoger 200,—	S. S., Elverum 50,—	R. M., Stavanger 100,—
T. H., Skjåk 70,—	M. K., Kristiansund N. 300,—	E. B., Bergen 100,—	J. F., Åkarp 70,—	K. H., Leksvik 100,—
R. R., Holmestrand 100,—	H. H., Lesja 80,—	K. K., Vågsbygd 50,—	O. T., Minde 100,—	H. I., Haflundsøy 200,—
		J. R., Brandbu 100,—	B. H., Skien 70,—	J. B., Skien 160,—
		T. R., Namsos 100,—	L. Telemark 200,—	D. S., Isfjorden 150,—
		Å., Oslo 100,—	I. F., Rena 200,—	O. K., Borgi 80,—
		J. S., Gran 70,—	A. S. H., Arendal 200,—	
		M. N., Nord-Torpa 40,—	O. H., Nesbyen 200,—	

AVERTER I
FOLK og LAND

Fleire vegar . . .

(Forts. fra side 1)

ville forsvara kommunismen må eg her få skyte inn at det var med heile den «kristne» kyrkja si velsigning at Hitler gjekk til til åtak på Sovjet. Jamfør elles dei «treeinige» religionane si velsigning over krigshendingane i Libanon.

MP hevdar at eg er blitt så «fornærmet at (eg) vil skille lag». — Er dette så merkelig

når ho i overskrifts form skriv «Jeg vil bli fredssviker» og i same andedrag nemner både Jesus og Sokrates. Det er sjelden å sjå nokon stille seg så laglig til for hogg, men ikkje frå meg.

Eg er sjølvsagt klar over at eg kan ta feil, for det står jamt meir klårt for meg at det er mange vegar som fører til Rom. I dette høvet har eg visst i tillegg gått ombord i feil båt.

7078 Saupstad,
Olav Steinøygard

Mannen i . . .

(Forts. fra side 8)

Umenneskelighetene mot Sakharov er skildret i «Morgenbladet».

Rudolf Hess har siden 1947 sittet i en fengselscelle som er 2,80 x 2,30 meter. Hans helse er dårlig, synet er slett, det er kanskje ikke så viktig lenger for ham at han bare i måneden får lese 4 sensurerte bøker. Han

vekkes kl. 6, lyset slukkes kl. 22. En gang i måneden får han ta imot en times besøk. Han får ikke berøre de besøkende, bare en får lov til å besøke ham hver gang, de får ikke lov til å berøre ham. De får bare lov til å snakke med ham om familiære ting, minst 9 mennesker, deriblant de fire fengselsdirektørene, som er tilstede ved besøkene, overvåker at så ikke skjer. Bare familie får besøke ham. Hans forsvarer for Nürnberggerdom-

stolen fikk siste gang tillatelse til å besøke Hess i 1979. Rudolf Hess er fullstendig isolert. Bortsett fra hva eventuelt den ene eller den andre av de over 100 som bevokter ham kan ha fortalt, er han fullstendig uvitende om hva som har hendt i verden siden 1947.

Har den vestlige, demokratiske verden en selektert menneskelighet? «Tilfellet» Hess kan tydes i den retning.

JES

MANEDENS «PERNILLE»:

Katten ut av sekken

Det er et menneske jeg gjerne vil få sende en hjertelig takk til. Det dreier seg om John Sand, som utrettelig har gått løs på den såkalte «Elverumsfullmakten» og alt dens vesen og alt som denne historieomskrivning har ført med seg. «Morgenbladet» fortjener også en takk, det er virkelig det åpne debattorgan det kaller seg. Og la meg heller ikke glemme Arne Stornes, som fikk sitt første møte med Norges gjenvunne frihet da han tidlig i 1946 ble innkalt til politiet fordi han hadde skrevet mot gjeninnføringen av dødsstraffen i Norge. Han er fortsatt en sannhetsforkjemper av format.

Oberstløytnant Anton Olstad skriver i «Morgenbladet» 21.3.:

«Og det (riksrett i 1945 — min tilføyelse) burde det ha vært. Det tok tre fredsår før den siste henrettelse fant sted. Og idag, førti år etter, er hatet og følelsen av urettferdigheten ikke borte. For historien er det viktig om alle kort kunne komme på bordet. Siste ord er ikke sagt.» Og han avslutter sin artikkel med: «Den norske 1940-regjeringen kunne være glad den kom hjem i det hele tatt».

Og så skriver G. Holtfodt i «Morgenbladet» i et motinnlegg mot John Sands innlegg 16.3. følgende under overskriften «Hvorfor skal innsatsen til alle som bekjempet NS reduseres mest mulig?»:

«Tendensen er tydelig. Innsatsen til de nordmenn som var motstandere av NS og tyskerne skal reduseres mest mulig. Jeg tror ikke Sands forsøk på å forvrengte vår historie fører frem.» Der slapp katten ut av sekken, av den sekken kattene har vært innesperret i siden 1945. Det er adelen som er redd for sine privilegier, som frykter for at de livegne også skal få status som mennesker.

Men det er da ingen av dem, som i 1945 ble gjort til livegne, som har frakjent adelen sin innsats. De har bare villet ha en viss anerkjennelse fordi de pleiet åker og eng i fem krigsår, frivillig, fordi åker og eng — Norge — ikke

kunne forfalle fordi om det var krig.

Noen tenkte vestover, og ære være et hvert menneske som tenker og som tør ha en personlig tankegang. Noen tenker østover, og måtte da innbefatte syd i tankegangen, fordi det nå en gang var syd som var raskere enn vest. Mange dro også østover. Det kom dem dyrt at stå for å sitere fra en bok jeg nylig leste. Den var utgitt i Danmark.

Jeg kommer ikke så lett forbi dette jeg ovenfor har sitert fra G. Holtfodts innlegg. Det beviser igrunn hva jeg lenge har trodd at det såkalte «rettsoppgjør» mindre var en hevnaaksjon enn et middel til å holde dyktige, rettskafne,

selvoppofrende mennesker borte, og det for all framtid, fra det som i politikeres munn betegnes som de høyere plan i samfunnet. Det sies, og med rette, at en kvinne — og jeg kan bevitne at det stemmer — må være minst tre ganger så dyktig som en mann for å ha sjanse til å få en overordnet stilling. Jeg tør påstå at en forhenværende «landssviker» må ha vært ti ganger mer kvalifisert for å komme i betraktning.

«Min samvittighet har vært ren, og jeg har da klart meg, tross alt», pleier far å si, «og igrunnen er det vel likegyldig hvilken tittel som kommer til å stå på min gravsten. Personlig vil jeg ikke ha mer enn fornavnet.»

Pernille

HADELANDSDRAP, JUSTISMORD OG NY-NAZISME

Høvdingen blant gamle pressefolk, CC, har ikke lagt våpenet (pennen) fra seg. Som fast spaltist finner vi ham i flere aviser.

Også i ADRESSEAVISEN, Trondheim, der han 25. januar behandler Espen Lund-saken:

Uten å sette seg til doms over dommere og aktører, kan jeg bare hevde: — Espen Lund-saken må tas opp til ny behandling.

Sersjant Espen Lund er dømt til fengsel i 18 år for medvirkning, initiering av bestialske drap. To unggutter ble tatt av dage på en øde skogsvei nord for hovedstaden i februar 1982. Sersjanten var selv ikke tilstede. Forsvareren, h.r.advokat Alf Nordhus uttaler: — «Jeg trodde ikke et øyeblikk at han (Espen Lund) var skyldig».

Sosiallege Reidar Larsens bok «Hadelandssaken» har vakt så megen oppsikt at rettsstaten Norge ikke kan svare med taushet. Det gjelder ikke bare den fengslede Espen Lund, det gjelder oss alle.

Galt eller riktig — psykiateren Reidar Larsen og journalister som har fulgt saken mener at et tragisk justismord har funnet sted. Døve ører kan ikke vendes mot dette, saken må behandles på ny. Herom kan det ingen tvil være.

Venstresiden og antatt ny-nazisme

Jeg vet ikke hvor forfatteren Reidar Larsen hører hjemme politisk, hvilket heller ikke spiller noen rolle. Men boken som i sterk grad blottstiller norsk hysteri når det gjelder såkalt ny-nazistisk virksomhet er utgitt på PAX forlag. Hvis noen befinner seg på venstresiden i vårt norske landskap, så er det PAX. Dette finner jeg interessant, fordi nettopp venstresiden har vært opp-tatt av å mane frem ny-nazisme i Norge.

Espen Lund ble åpenbart

dømt i en atmosfære av frykt for det man kaller høyre-ekstremisme. Han var opptatt som leder for Norges Germanske Armé, en underavdeling av den internasjonale terrororganisasjon Odessa. Den Germanske Armé og Odessa har ett til felles, ingen av dem har noen gang eksistert.

Med ujevne mellomrom kan vi lese om ny-nazistisk virksomhet og farlige hemmelige bevegelser som akter å gjenskape et hitlersk Europa. De aller fleste av dem er imidlertid papirkomponert i Moskva og Praha. KGB's desinformasjonsenheter planter opplysninger for å holde nasjonalsosialismen påtrengende nær som spøkelse.

Vi har hatt tilløp

Riktignok har vi hatt tilløp også i vårt land. En gruppe ledet av kunnskapsrike unge mennesker forsøkte for endel år siden å etablere et «nasjonalt» parti som utvilsomt ville fått sterke trekk av nasjonalsosialisme (nazisme). Det jeg sikter til er «Norsk Front», en bevegelse som nu ligger på sotteseng i utlandet.

Jeg var det første presse-menneske som skrev om fenomenet. Det skyldes ikke min fortrefelighet, men rett og slett at min sønn i sin studietid registrerte at «noe rørte seg» på Blindern (Oslo Universitet).

Reaksjonene var kvantitativt spinkle. En mann som hadde deltatt på Østfronten under den annen verdenskrig ringte. Han sa det var flere tidligere SS-menn som ville engasjere seg i kamp mot tendensene, for, sa han: «nasjonalsosialisme vil vi ikke ha i Norge».

Dernest ble jeg invitert som

foredragsholder i den jødiske forening i Oslo.

Da NRK-fjernsynet senere tok opp temaet, kom det fart i ravnens flokk. Virksomheten ble sterkt overdimensjonert — en hemmelig bevæpnet hær konstruertes. «Odessa» og nu for kort tid siden «Achilles» (formodet internasjonal sabotasjeorganisasjon) har fått overskrifter og spaltetere, radio og fjernsynsdekning. *Kroatisk separatisme stemples som Ustasja-virksomhet. Etter min mening gjøres en virkelig verden levende i norske massemedia. Hvorfor? Jeg tror det har en diffus sammenheng med dårlig samvittighet i det eldre Norge, og en ned-arvet i det yngre. For faktisk ble vi, med adskillige unntagelser, sterkest i kampen mot hitlerismen og alt dens vesen etter at vi sto på seierherrens trygge grunn, da førerbunkerer i Berlin bare var en ruin.*

Rettspåvirkning

Vi er stolte av vår rettsstat og med rette. Men det synes som om skapt atmosfære i noen grad kan medføre at rettsinstanser kan bli manipulert. Som muligens i Espen Lund-saken.

Selv var jeg defensoratets vidne i en relativt stor rettsak under etterkrigsoppgjøret. En mann som hadde hatt sitt virke i Quisling's «Direktorat for Spesialorientering» skulle få sin dom. Min oppgave var å forklare hva dette direktorat egentlig hadde vært, og mine ord var mange. Rettens administrator avbrøt meg: — Kan De gi forklaring i en setning? Mitt svar var kort: «Et slags sivilt etterrettingskontor». Da våknet rettens medlemmer.

Tiltalte fikk 8 år, aktor hadde nedlagt påstand om 6. Nå slapp han ut etter et par, så «balanse» ble skapt.

Mitt eksempel har noe med «rådende atmosfære» å gjøre.

En gjenopptagelse av Espen Lund-saken vil også kunne bli interessant, fordi ny behandling kan vise til at tiltalte, etterforskere og endog dommere sammen med presse og kringkasting har vært med på å markedsføre ikke-eksisterende ny-nazistiske organisasjoner. C. C.

Boktjenesten

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbestilling: (02) 19 06 71.

NS-MEDLEMMENES SYN:

Serien: «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks. Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 65,-
.... » — » — NS og fagorganisasjonen	» 80,-
.... » — » — Fra kirke- og kulturkampen	» 85,-
.... » Einar Syvertsen: Også dette bør være sagt	» 75,-
.... » Alle 4 bind: Supplement til okkupasjonshistorien ..	» 240,-
.... » A. I. Bru: Professor på ville veier	» 50,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 25,-
.... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	» 25,-
.... » Walter Fyrst: Min sti. NS blir til, o.m.a.	» 95,-
.... » Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon	» 20,-
.... » H. Franklin Knudsen: I Was Quislings Secretary ..	» 55,-
.... » Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942	» 15,-
.... » Sigurd Mytting: Politisk dømt	» 35,-
.... » Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	» 20,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 25,-

GAVEBOKEN:

.... eks. Maria Quisling's dagbok og andre etterlatte	
» papirer	kr. 55,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Institutet för Offentlig och International Rätt:	
Den norske rettsoppfølgeren	kr. 50,-
.... » Referat og utdrag på norsk av ovennevnte	» 5,-
.... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	» 5,-
.... » Forbundet: § 104. Mere lys over rettsoppgjøret ..	» 10,-
.... » Admiral Herman Boehm: Norge mellem	
England og Tyskland	» 60,-
.... » Berner Hansen: Mannen bak søylen (Om prof Wilh.	
Rasmussen)	» 80,-
.... » Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia	» 30,-
.... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot	
en hel del av våre landsmenn?	» 5,-
.... » Ralph Hewins: Quisling — profet uten ære	» 50,-
.... » Lyder L. Unstad: Quisling. The Norwegian Enigma	
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: ASTRID D. D.	
Et offer för krigspsykosen under och efter den	
tyska okkupationen av Norge	» 100,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks. Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	kr. 70,-
.... » Ben Esper: Tsjerkassy (Norsk ambulanseskjører	
på østfronten 1943/44)	» 90,-
.... » R. Schulze-Kossens: Militärischer Führernachwuchs	
der Waffen-SS. Die Junkerschulen	» 175,-

DANSK LITTERATUR:

.... eks. Erik Haaest: Udyr - eller hvad? (Dødsdømte)	» 20,-
.... » Gary Allen: Ingen tør kalde det sammensvergelse	
(Hvem trekker i trådene?)	» 50,-
.... » John Galster: Amagers Erobring. Den 3. verdens-	
krig. Kunsten å bekjempe kommunister	» 45,-

Portofri forsendelse ved forskuddsbetaling til: Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14, onsdag kl. 18—20.
Postadr.: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradr.: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

Hvorfor ser vi bare korset?

— I det alminnelige menneskes bevissthet fortøner begrepet lidelse seg alltid som noe rent fysisk. Og nettopp fordi så mange martyrer helt opp til vår tid rent fysisk kan ha lidt så meget mer, kan det for mange virke som om lidelseshistorien mister noe av sin kraft.

Men det er den psykiske lidelse, — intellektets smertefulle evne til føle den så meget sterkere enn den fysiske, det er dette som skal gripe en.

Menneskene ville nok korsfeste Kristus på ny dersom han kom ned til vår jord. Vi kors-

fester ham dessuten hver eneste dag, — i de nedsettende ord du sier om din nabo, eller da du gikk forbi en nødlidende, eller i intoleranse overfor annerledes tenkende. (Cfr. Hans Nielsen Hauge og Thrane.)

— Langfredag burde bare Lidelseshistorien leses opp fra prekestolen, så en gammel dame til presten sin. Bærer den i seg selv ikke bud nok? Behøver den å bli kommentert av mennesker, sa hun.

— Ja, kan De bare få forandret det, svarte presten, så ville de fleste av oss prester bli glade!

Hvorfor skal vi bare se Kristus på korset? Det er jo det uvesentligste. Det vesentlige er hvorfor han henger der. Svaret er: Han er et offer for vantroen, uvitenheten, intoleransen. Han er masse-menneskets offer, — individet, det intellektuelle menneske som står massen imot i kraft av sin ånd. Hvorfor har ingen kunstner symbolisert korsfestelsen nettopp i åndsmennesket som taler til tribunene, i moren ved sitt barns dødsleie, i en vanførs smerte, et talents undergang? Symbolisert lidelsen, sladdet

(Forts. side 5)

Presten – er han medmenneskelig nok?

Det som man savner hos så mangen prest idag, særlig de som er utgått fra Menighetsfakultetet, er en viss personlig legning. De er i alt for høy grad preget av boken, — den er fremme ved enhver anledning. Man har liksom en følelse av at de ikke har et oppkomme i eget sinn, noe å øse av, noe som kan levendegjøre i sterkere grad den Herre de skal tjene. De holder seg så fast bundet til bokens tekst, at de ikke tør våge å slippe seg løs for å gi menigheten noen ord som griper inn i deres daglige liv, bilder hentet fra dens egen gjerning og derved gjør disse lettere å forstå. Likne f.eks. Peter D a s s . Før eller senere må det vel endelig komme en reform som tillater presten å frigjøre seg for en dagens tekst som kanskje ikke akkurat passer hverken for menighet eller for tidspunktet. Noen trøstende ord om et fellslått fiske, dårlig avling, noen takkens ord når alt er godt, — a thanksgiving day, så å si, som i USA. Det er så mange måter å nå frem på! I sin 'Prestegårdsliv' forteller Elisabeth Christie at det ble sagt om flere av rasjonalismens prester, at «de talte mere om mosen og potetene enn om Moses og profetene». Vi minnes jo Askvold-presten Arentz, der han sto på prekestolen akkurat da silden seg inn fjorden.

— Gud signe deg prest, gjer preika kort, sa menigheten.

— Nei, sa Arentz, her skal ikke predikes. Fluxens ud med Noten!

Dette var en av de beste predikener Arentz holdt og noen vellykkede kast fikk lovsangen fra menigheten senere på dagen til å strømme fra fulle hjerter.

'Presten — er han medmenneskelig nok?' Slik lyder en fire-spaltet artikkel-overskrift i pressen.

— En opplever i blant rystende eksempler på manglende interesse, vurderingsevne og innsikt på det rent menneskelige plan.'

Kort og godt, mangler lyst, energi eller evne til å takle hverdagens problemer for alle disse som så sårt trenger psykisk og fysisk hjelp.

Å nei, mange prester er nok ikke på langt nær medmenneskelige nok, — slik en prest var i eldre tid. Er det noe underlig i at statskirkens posisjon vakler innen folket?

Spør de gamle og de syke, spør de ensomme, spør de forrevne i hjertet og sinn — de møter sjelden presten. Nei, de gjør nok ikke det. Har han slikt å gjøre?

Jeg sier uttrykkelig: M a n g e prester, — jeg vil ikke på noen måte generalisere. Personlig kjenner jeg fine og kloke prester. Det påfallende er imidlertid at disse som regel ætter fra gamle embetsfamilier.

Mer disiplin, takk!

Dagens skole har mange positive sider, men én ting savnes: mer disiplin. Dette mener mange skolelever.

Om dette skriver Øystein Skjæveland i «Aftenposten»:

Det snakkes så meget om nivåsenkning i dagens skole. Det faglige kunnskapsnivå er sterkt nedadgående, hevder mange. Kanskje er det også slik. Men det er en annen side av samme sak som få synes å være oppriktig opptatt av: de menneskelige kvaliteter hos altfor mange unge forringes jevnlig! Det er riktig dårlig stelt med manges arbeidsmoral, pliktfølelse, orden, redelighet og sosiale ansvar. Jeg laster ikke disse unge; det er virkelig synd på dem, for vi lærere til en viss grad og foreldrene i det aller vesentligste kan umulig ha veiledet dem skikkelig. Dagens ungdom vil uvegerlig gjenspeile de voksnes verden. De kopierer oss på godt og vondt. Formannen i Oslo NAF uttrykte for litt siden sterk bekymring overfor den tiltagende gi-blaffenmentalitet blant Oslo-bilistene. De oppviste lite ansvar i trafikken og brøt stadig hyppigere lover, regler og forskrifter.

Vi bryr oss i det hele ikke så meget lenger. Skilsmisser og utroskap er nærmest fullt ut akseptert. Og i denne følelseskalde mannsverden full av likegyldighet og grusomheter skulle man så hilse kvinnefrigjøringen velkommen. Det positive feminine skulle gjøre verden varmere, mykere, kjærligere. Men vi er blitt sørgelig skuffet! Hva vi har fått er kvinnefrigjøring på mannens premisser. Dagens unge piker røker, drikker og banner mer. De har langt flere løse føretekse-lige forbindelser enn før. De gjør hva guttene gjør! Det samme forholdet finner vi dessverre også i de voksnes verden. Mange unge ser skjevhetene. Eksempelvis skulle noen elever skrive om

Lidelse og seier

Påskebetraktning 1984 av Dag Markus

Filosofen Schopenhauer fremholdt at livet er lidelse. Buddhismen det samme, samt utslettelse. Påskens evangelium forteller også om lidelsen. Men også om seier, ved vår Herre Jesus Kristus.

Men også en kristen må igjennom lidelse av forskjellig slag. En del hører naturlig mennesket til og er syndens følger. En kristen lider også ved tanke på alt det onde og urettferdigheten i verden, og bl.a. kristenhetens splittelse.

Over alt ond har Jesus vunnet seier ved sin söningsdød. Ikke så å forstå at alt det onde er brakt ut av verden, det er jo ikke realistisk. Men Jesus vant en personlig seier og tilveiebrakte en personlig frelse for enhver som vil motta den. Dessuten gir han den kristne kraft og seier i sitt liv. Det er mange idag som ønsker en åndelig fornyelse eller landsomfattende vekkelse. Men man kan ikke se at forutsetningene ligger til rette, dertil trenges at man går inn i sig selv, bønn og faste. At man skulle vente vekkelse i en slik tid som denne hvor også de som kaller sig kristne er sløvet, er vel for ubeskjedent. Dessuten fattes kristne personligheter, som f.eks. en Hans Nielsen Hauge.

Den store forandring og endelige seier vil nok først komme ved Jesu Kristi gjenkomst, når han engang skal opprette Guds rike. Som kristne tilhører vi i tiden alle den stridende universelle kirke, i evigheten fullt ut manifesteres den seirende og triumferende kirke. Dette er ikke bare et vakkert håp, men bekræftet i Guds Ord.

La oss derfor i denne stille uke og påskedager betrakte Jesu lidelsesgang for oss og hans Oppstandelse. Paulus sier i 2. Korinterbrev: «For I kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for eders skyld ble fattig da han var rik, for at I ved hans fattigdom skulle bli rike».

Amen!

dagens skole sammenlignet med ståtte overtoleranse overfor all deres foreldres. Dagens skole den adferd vi selv en gang for hadde for alle skribentene mas- domte, — så lenge vi vil- ser av positive sider, men én ting le der vår ungdom med mang- savnet de alle: mer disi- lende mot og vilje til å vei- plin! lede, ser jeg ikke fremtiden lyst imøte.

Så lenge vi voksne lever tøy- Finnes det ikke prektig ung- lesløst videre i vår moralplural- isme og sløve likegyldighet, — dom? Å joda, men den er sterkt så lenge vi fortsetter vår misfor- truet!

Under parolediktaturet :

Prester som foretok kirkelig vigsel ble stemplet som Nazister!

I Morgenposten 8. mai 1970 finnes en meget interessant artikkel av sogneprest Berg Rollnes, under overskriften «Frigjøringsjubileet og den kirkelige kainsånd». Sognepresten stiller først spørsmålet: «Har den norske kirke saklig grunn til å ta med i sin festgudstjeneste et bevissthetsmoment om svikt og synd som kirke i de mørke 5 år?»

Senere i artikkelen skriver han: «Jeg skal bare nevne ett eksempel på effekten av kainsånden slik jeg opplevde den senere på det indrekirkelige område, fordi det berørte meg personlig på det sterkeste. Jeg hadde mitt daglige

virke i et sterkt læstadiansk preget kirkemiljø. Her gjaldt det som en selvfølge at bare ekte-skapsvigsels i den treenige Guds navn, altså etter kirkens ritual var fullverdig. Så kom parolen fra kirkeledelsen om at den kirkelige vigsel skulle kastes overbord og bare borgerlig ekte-skapsstiftelse godkjennes. Dette var naturligvis etter en kirkepolitisk vurdering. Min assistent og jeg prøvde å trosse dette påbudet for å kunne fortsette å gi full kirkelig tjeneste i vårt miljø. Men en dag nektet han fordi han var blitt stemplet som nazist på grunn av vår kirkelige vigsel. Det var bittert. Jeg

opplevde både gråt og tårer hos ungdom som betraktet tvungen borgerlig vigsel som diskriminerende for seg. Men vi var for veike og feige til å stå i mot presset fra kainsånden. For stemplet «stripet» og «nazist» lå ferdig til bruk mot hvem som helst som ikke fulgte parolen i ett og alt.»

For vår del vil vi bare spørre: Har noen med så få ord gitt en så treffende beskrivelse av den meningsterror som kirken drev med i okkupasjonstiden?

At kainsånden var et dominerende trekk innen kirken også etter «frigjøringen» skal vi komme tilbake til i neste nr.

Mannen i Spandau

«Morgenbladet» skriver i en leder 30.3. under overskriften «Mannen i Gorki — umenneskelig forfølgelse av Sakharov» bl.a. følgende: «Sakharov må bære med seg sine mest verdifulle eiendeler hvor han går. Skal han til bakeren eller postkontoret, trekker han med seg en tung veske med manuskripter og bøker, samt transistorradioen... Å lytte til utenlandsk radio er problematisk, for det er sørget for ekstra sterk forstyrrelse ved Sakharovs hus. Han må gå et stykke unna for kanskje å få inn en sending... Den langsomme likvidering som Sovjetregjeringen har satt i verk mot ekteparet Sakharov er en voldsom utfordring til demokratiene i vest og ikke minst til Norge, som delte ut fredsprisen...»

det» i hvert ord som ovennevnte leder inneholder, men vil få peke på nok en utfordring til de vestlige demokratier. I et fengsel i Berlin-Spandau sitter som eneste fange en mann som den 26.4. fyller 90 år. Det dreier seg om Rudolf Hess, som siden 1941 har sittet uavbrutt innesperret. Hva som lå bak hans flytur til England vet vi ikke, dokumentene er av engelskmennene hemmelighetsstemplet inntil år 2017. Om Sakharov vet vi at han hadde befattning med Sovjets utvikling av atombomber, og om Hess at han av militærdomstolen i Nürnberg, som ikke akkurat viste skånsel, at han ble frikjent for anklagen om forbrytelser mot menneskeligheten og krigsforbrytelser.

Vi er enig med «Morgenbla-

(Forts. side 6)